

УДК 7.038-028.76+7.05:64:[747/749]-048.62
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/98-1-7>

Ірина БОНДАРЕНКО,
orcid.org/0000-0002-3471-4162
кандидат архітектури,
професор кафедри дизайну середовища
Харківської державної академії дизайну і мистецтв
(Харків, Україна) bondirra@gmail.com

Костянтин БОНДАРЕНКО,
orcid.org/0009-0008-9373-6805
старший викладач кафедри теорії та історії мистецтв
Харківської державної академії дизайну і мистецтв
(Харків, Україна) bond_group@ukr.net

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ДЕКОНСТРУКТИВІСТСЬКОГО НАРАТИВУ В МОРФОЛОГІЇ ОБ'ЄКТІВ ПРЕДМЕТНОГО ДИЗАЙНУ

Метою статті є представлення механізмів репрезентації деконструктивістського нарративу в морфології предметного дизайну як інструменту трансформації утилітарного об'єкта у візуальний текст. Дослідження ґрунтувалось на комплексному підході: морфологічний аналіз, компаративний метод та теоретичне узагальнення. Емпіричну базу склали творчі практики дизайнерів Б.Бу, Г.Гребіна та І.Андерсона.

У статті вперше концептуалізовано нарратив як змістовне повідомлення, інтегроване в деконструктивістську морфологію об'єктів предметного дизайну. Адаптовано наратологічну тріаду С. Чатмана (персонаж, сценарій, контекст) до аналізу дизайну, що обґрунтувало пріоритет інтелектуального вимислу над функцією. Систематизовано морфологічний інструментарій трансформації статичного предмета у динамічний текст та розкрито механізм «співавторства» користувача через уявне добудування фрагментованої форми.

Підсумком дослідження стала концептуалізація нарративу як візуальної оповіді, що перетворює предмет на учасника комунікації. Встановлено, що в деконструктивізмі форма слідує за інтелектуальним сценарієм, а не функцією. Виявлено морфологічний інструментарій, що характеризує деконструктивістські прийоми роботи з формою у предметному дизайні: радикальний зсув, фрагментація, розцеплення та ірраціональні кути нахилу, що створюють ефект «порушеної досконалості» та тектонічного парадоксу. Розкрито специфіку авторських стратегій: у Г.Гребіна – «критика ностальгії» через деформацію традиційної форми; у Б.Бу – нарратив «організованого хаосу»; у І.Андерсона – «естетика розлому». Визначено роль користувача для якого сприйняття об'єкта стає актом «прочитання», де незавершеність форми спонукає його до інтелектуального добудування сенсів.

Отже деконструктивізм постає як інтелектуальна стратегія, що звільняє дизайн від диктату утилітарності, перетворюючи середовище на простір безперервної інтерпретації.

Ключові слова: нарратив, деконструктивізм, дизайн, морфологія, функція, форма.

Iryna BONDARENKO,
orcid.org/0000-0002-3471-4162
Candidate of Architecture,
Professor at the Department of Environmental Design
Kharkiv State Academy of Design and Arts
(Kharkiv, Ukraine) bondirra@gmail.com

Kostiantyn BONDARENKO,
orcid.org/0009-0008-9373-6805
Senior Lecturer at the Department of Theory and History of Art
Kharkiv State Academy of Design and Arts
(Kharkiv, Ukraine) bond_group@ukr.net

REPRESENTATION OF DECONSTRUCTIVIST NARRATIVE IN THE MORPHOLOGY OF PRODUCT DESIGN OBJECTS

The purpose of the article is to present the mechanisms of representing the deconstructivist narrative in the morphology of product design as a tool for transforming a utilitarian object into a visual text. The study is based on an integrated

approach involving morphological analysis, the comparative method, and theoretical generalization. The empirical basis comprises the creative practices of designers Bram Boo, Hannes Grebin, and Ian Anderson.

For the first time, the study conceptualizes narrative as a meaningful message integrated into the deconstructivist morphology of product design objects. Seymour Chatman's narratological triad (character, setting, and context) is adapted for design analysis, substantiating the priority of intellectual fiction over function. The study systematizes the morphological toolkit for transforming a static object into a dynamic text and reveals the mechanism of user "co-authorship" through the mental reconstruction of fragmented forms.

The research concludes with the conceptualization of narrative as a visual story that transforms an object into an active participant in communication. It is established that in deconstructivism, form follows an intellectual scenario rather than function. The morphological toolkit characterizing deconstructivist techniques in product design is identified: radical displacement, fragmentation, axial splitting, and irrational tilt angles, which together create the effect of "interrupted perfection" and a tectonic paradox. The specificity of authorial strategies is demonstrated: Hannes Grebin's "critique of nostalgia" through the deformation of traditional forms; Bram Boo's narrative of "organized chaos"; and Ian Anderson's "aesthetic of the fracture." The role of the user is defined, for whom the perception of an object becomes an act of "reading," where the incompleteness of the form prompts intellectual sense-making.

Thus, deconstructivism emerges as an intellectual strategy that liberates design from the dictates of utilitarianism, transforming the environment into a space of continuous interpretation.

Key words: *narrative, deconstructivism, design, morphology, function, form.*

Постановка проблеми. Сучасний дизайн середовища перебуває у фазі активного переосмислення фундаментальних категорій: стабільності, функціональності та тектоніки. Жити в просторі означає вести з ним діалог, наповнюючи порожнечу значеннями та спогадами. Предметне наповнення при цьому долає межі чистої функціональності. Меблі стають візуальною оповіддю, що через радикальні естетичні рішення та культурні контексти транслює унікальний сюжет про власника та його світовідчуття. У добу метамодерну, коли межа між утилітарним об'єктом та художнім висловом стає дедалі прозорішою, особливою актуальності набуває дослідження деконструктивістських тенденцій.

Деконструктивізм здійснив справжню революцію в галузі архітектури, проте в предметному дизайні його присутність відчутно менша: він мігрував із масового виробництва у площину інтелектуального "колекційного дизайну" та арт-об'єктів. Деконструктивізм у дизайні меблів постає не просто як сукупність формальних прийомів (зсув, розріз, асиметрія), а як складний інтелектуальний наратив, що пропонує глядачеві критичний перегляд звичних архетипів життєвого простору. Інтерпретація деконструктивізму через призму наративу перетворює предмет із пасивного утилітарного об'єкта на активного учасника дискусії. У цьому контексті наратив – це не історія про комфорт, а історія про конфлікт, сумнів та переосмислення.

Дослідження творчості таких митців, як Брем Бу, Ганнес Гребін та Ієн Андерсон, дозволяє виявити низку професійних прийомів, що формують візуальну несподіванку.

Аналіз досліджень. Вивчення наукових джерел засвідчило, що як автономна наукова дисци-

пліна нараторологія сформувалася у 1960-х роках, первинно зосередившись на аналізі літературних текстів, де автор транслює інтелектуальні та емоційні концепти через вербальний код. Проте вже у 1980-х роках вона пододала межі філології, ставши фундаментом для міждисциплінарних досліджень у кінематографі, музиці та архітектурі. Саме в цей період розпочався активний пошук методологічних точок дотику між теорією оповіді та архітектурною освітою й практикою. У найширшому сенсі наратив – це не просто розповідь, а універсальний медіум і динамічний процес передачі інформації, що є фундаментальною формою людської комунікації (Jo, Lee, 2007). У контексті просторового дизайну ця концепція набуває нових вимірів. Дизайнер оперує середовищем як наративним полотном, де роль слів виконують просторові елементи. Завдяки специфічним технікам композиції та мові дизайну, простір наділяється конкретним значенням. Взаємодія користувача з об'єктом перетворюється на акт прочитання. Р.Барт зазначає, що рухаючись крізь простір, людина сприймає закладений намір автора, що дозволяє їй ідентифікувати «відчуття місця» всередині фізичних меж об'єкта (Barthes, 1997). Кінцевою метою просторового наративу є встановлення тривкого зв'язку між середовищем і суб'єктом. Це перетворює функціональну зону на подієвий простір, де спогади та смисли стають невід'ємною частиною архітектурної тектоніки. Таким чином, просторовий наратив виступає інструментом гуманізації дизайну, замінюючи суху утилітарність об'єкта живою оповіддю, яку користувач переживає як власний унікальний досвід.

У сучасному гуманітарному дискурсі наратив розглядається не як зовнішня декоративна надбудова, а як фундаментальна структура змісту, що

визначає онтологію будь-якого творчого вислову. Наратив – це не просто розповідь, а первинний генезис смислу, що перетворює розрізнені елементи на цілісну, багаторівневу систему. Згідно з концепцією американського літературного критика Сеймура Чатмана, основою нарративу є історія – ментальний конструкт, що передчує будь-якій матеріалізації (Barthes, 1997). Саме тут закладається сутнісний зміст, який структурується шляхом наступних компонентів: персонажа, сценарію та контексту. Зміст нарративу починається з ідентифікації того, хто є «героєм» оповіді. Це носій певного культурного коду, чий цінності та світовідчуття формують запит на певну інтелектуальну атмосферу. Без суб'єкта нарратив залишається німим. Сценарій – нарратив розкривається через дію. Це програмування емоційних та ментальних станів, які автор провокує у сприймача. Подія – це зміст, розгорнутий у часі та досвіді. Наратив завжди локалізований у певному смислово-полі (контекст). Його зміст живиться історичними нашаруваннями та унікальністю ситуації, що робить кожен історію неповторною (Barthes, Duisit, 1975).

Теоретичне підґрунтя дослідження деконструктивізму в галузі архітектури базується на працях Марка Віглі, який спільно з Філіпом Джонсоном відіграв ключову роль у легітимізації цього напрямку. У статті «The Translation of Architecture: The Riddle of the Resurrection» (1988) М.Віглі аналізує специфіку деконструкції через трансформацію фундаментальних архітектурних категорій (Wigley, 1988). Автор стверджує, що деконструктивізм в архітектурі не є актом руйнування будівель, а є процесом виявлення внутрішніх проблем і суперечностей самої структури. Запроваджуючи концепцію «порушеної досконалості», Віглі обґрунтовує можливість існування форми, що демонструє власну нестабільність, зберігаючи при цьому архітектурну цілісність.

Розуміння архітектури як динамічної системи, що виходить за межі утилітарності, розкрито в роботі С.Джо та К.Лі «Architecture as Narrative: On Bernard Frank's Ruminations on Characterization, Integration, and Imagination» (Jo, Lee, 2007). Дослідники розглядають перехід до «комунікативної» архітектури на прикладі об'єктів Бернгарда Франкена, де форма стає результатом складних цифрових процесів та культурних кодів. Стаття фокусується на тому, як архітектурний об'єкт через «сюжет» транслює певну візію, перетворюючи тривимірну мову на засіб вираження суспільних значень, що є критично важливим для розуміння морфології деконструктивістських споруд.

Наведений огляд теоретичних джерел засвідчує, що деконструктивізм в архітектурі підготував ґрунт для нового розуміння форми як носія складної історії. Проте, якщо в архітектурних масштабах ці ідеї вже отримали широке визнання, то в предметному дизайні вони лише починають розкривати свій потенціал. Перенесення нарративних принципів – персонажа, сценарію та контексту – на рівень окремого предмета дозволяє перетворити звичайні меблі на інструмент інтелектуальної гри. Це спонукає нас перейти від суто теоретичних роздумів до аналізу конкретних прикладів сучасного дизайну, де через деформацію, зсуви та візуальну нестабільність об'єкти починають розповідати власні унікальні сюжети.

Мета дослідження полягає у розкритті механізмів репрезентації деконструктивістського нарративу в морфології сучасного предметного дизайну як інструменту трансформації утилітарного об'єкта у складний візуальний текст. Це передбачає концептуалізацію поняття «нарративу» в предметному дизайні на основі міждисциплінарного підходу; аналіз на конкретних прикладах стратегій деконструкції традиційних побутових архетипів та культурних кодів; встановлення специфічних морфологічних прийомів деконструктивізму, що слугують засобами створення візуальної оповіді.

Методологічну основу роботи становить комплексний підхід, що базується на синтезі низки методів. Метод морфологічного аналізу застосований для вивчення та опису трансформації форми об'єктів предметного дизайну; компаративний метод використаний для порівняння традиційних побутових архетипів із їхніми деконструйованими аналогами, що дало змогу виявити стратегії критичного переосмислення сприйняття об'єкту; метод теоретичного узагальнення застосований для формулювання висновків роботи. Дослідження базується на вивченні творчих практик сучасних дизайнерів Б. Бу, Г. Гребіна, І. Андерсона як репрезентантів питання, що досліджується.

Виклад основного матеріалу. Аналіз прикладів сучасного предметного дизайну засвідчує, що деконструктивізм виходить за межі суто формального експерименту, перетворюючи об'єкти на складний візуальний нарратив, де свідоме порушення структурної логіки та звичних архетипів стає інструментом інтелектуальної комунікації з користувачем. Так критика ностальгії та деконструкція пам'яті простежується у роботах німецького дизайнера Ганнеса Гребіна. Розроблена ним лінійка меблів є історією про деконструкцію затишку (Etherington, 2009).

Крісло Ганнеса Гребіна, засноване на німецькому декорі 1970-х років, постає як потужний візуальний наратив, що критично переосмислює соціокультурний контекст затишку. Його морфологія виступає прямим втіленням «порушеної досконалості», де деконструкція є процесом виявлення внутрішніх проблем і суперечностей самої структури (Рис.1).

Рис. 1. Крісло, дизайнер Г.Гребін, 2009 р. (<https://hannesgrebin.com/cozy-furniture-collection>)

Морфологія крісла транслює складний інтелектуальний наратив, що пропонує глядачеві критичний перегляд звичних архетипів життєвого простору. Знайомі елементи – квіткові патерни оббивки, бахрома на основі та мереживна серветка на спинці – асоціюються з бабусиним затишком, стабільністю та передбачуваністю. Однак, дизайнер замість очікуваних м'яких об'ємів створює ламані форми із зміщенням блоків, фрагментацією та ірраціональними кутами нахилу площин. Крісло стає історією про деконструкцію затишку, що закликає до критичного перегляду звичних архетипів життєвого простору. Традиційний дизайн прагне «мовчазного» комфорту, де наратив звучить як: «Я – зручна річ, яка зробить ваше життя простішим». Наратив деконструктивізму радикально змінює вектор: «Я – ідея, яка змусить вас думати про те, як влаштований світ».

Наратив завжди локалізований у певному контексті. Його зміст живиться історичними нашаруваннями, що робить кожну історію неповторною. Дизайнер використовує архетипічну форму крісла як носія історичної пам'яті. Г.Гребін деконструює поняття затишку та стабільності, які традиційно асоціюються з кріслом. Це створює відчуття неспокою, де знайомий предмет стає чужим.

Г.Гребін продовжує свою стратегію «нарративного розлому» на деконструкції корпусних меблів, що зазвичай сприймаються як символ стабільності та сталого порядку. Традиційний сервант, як правило, характеризується цілісністю форми. Дизайнер радикально руйнує цю монолітність, використовуючи фрагментацію. Об'єкт розпадається на чотири автономні блоки, кожен з яких має власну геометрію та висоту. Це створює відчуття «тектонічного зсуву», де звичний порядок речей заміщується динамічним хаосом. Наратив будується на іронічному використанні класичних маркерів статусу. Шляхетна текстура дерева з вираженим малюнком волокон та декоративні фільонки на дверцятах традиційно апелюють до консервативного затишку. Натомість система ніжок заперечує логіку навантаження. Деякі з них перехрещуються під ірраціональними кутами, інші – виглядають як випадкові підпірки. Це візуалізує наратив нестабільності, меблі не стоять, вони перебувають у процесі трансформації. Серват Г.Гребіна демонструє перехід від мовчазного комфорту до активного маніфесту. Використання традиційних матеріалів у поєднанні з радикальною деформацією структури створює емоційний резонанс, перетворюючи житлове середовище на простір нескінченної інтерпретації та інтелектуального спротиву звичним побутовим канонам.

Найбільш послідовно наратив «організованого хаосу» реалізовано в роботах Брема Бу. Його серія «Overdose» натхненна робочим безладом, що стає основою для нової логіки порядку. Стіл «Overdose» має сталеву основу з порошковим покриттям та стільницю з МДФ (Рис.2).

Рис. 2. Стіл колекції «Overdose», дизайнер Б.Бу, 2009 р. (<https://dornob.com/functional-storage-or-funky-artistic-furniture-designs/>)

Ящики чотирьох різних розмірів виготовлені з фанери, обробленої дубовим шпоном (Бондаренко, Бондаренко 2025: 444). Традиційно стіл – символ стабільності. Об'єкт Б.Бу заперечує

чує це. Дерев'яні ящики не лежать на стільниці, а небезпечно баланують й нависають під ірраціональними кутами. Це розповідь про візуальну напругу та ризик. Функція зберігання та функція поверхні вступають у відкритий конфлікт. Морфологія столу заперечує силу тяжіння. Динаміка нахилів створює враження, що об'єкт знаходиться у постійному русі. Це наратив плинності: у сучасному світі ніщо не є остаточно стабільним. Об'єкт перестає бути просто меблями й стає філософським коментарем до того, що хаос є природним станом робочого процесу та творчого пошуку.

Черговим втіленням принципів деконструктивізму в творчості дизайнера постає ємність для зберігання колекції «Overdose», морфологія якої свідомо ігнорує традиційні канони стабільності та функціональної організації. Якщо класичні шафи чи комоди історично базуються на статиці та композиційній цілісності, то у цьому об'єкті реалізовано стратегію навмисного дисбалансу. Форма предмета організована серією прямокутних блоків, що існують у стані динамічної взаємодії. Завдяки радикальному зсуву елементів відносно вертикальної осі, створюється напружений візуальний ефект падіння або обертання, що заперечує саму природу меблів як нерухої опори. Замість очікуваної монолітності, ми спостерігаємо фрагментовану структуру, де кожен модуль виглядає як автономний, тимчасово зафіксований фрагмент. Кульмінацією цього наративу нестабільності стає блок, що під критичним кутом нависає над горизонтальною площиною: такий тектонічний парадокс заперечує силу тяжіння, остаточно перетворюючи функціональну ємність на динамічну інтелектуальну скульптуру.

Наратив цього предмету – це оповідь про ризик і балансування. Він будується на ідеї вивільнених об'ємів, саме незавершеність змушує глядача бути активним учасником. Ящики більше не підкорюються суворій сітці чи вертикальній опорі. Вони розповідають історію про втечу від порядку.

Але не тільки меблі є зразками стилю деконструктивізм у дизайні. Філадельфійська студія, під керівництвом Ієна Андерсона, що займається дизайном керамічних виробів, зосереджується на переосмисленні взаємозв'язків між різними елементами шляхом «деформації раціонально структурованого простору» (Wong, 2015). (Рис.3).

Так, наприклад, звичайна архетипічна форма чаші, переосмислюється через її розщеплення та зміщення. Це розповідь про момент розриву. Об'єкт виглядає так, ніби його розрізали та змістили вздовж центральної вісі. Наратив будується на відчутті, що об'єкт складений із фрагментів різних чашок або взагалі сторонніх предметів. Це

розповідь про те, що інтелектуальне задоволення від споглядання форми важливіше за комфорт пиття кави.

Рис. 3. Чашка, дизайнер І.Андерсон, 2015 р. (<https://www.dezeen.com/2015/07/26/aandersson-deconstructed-ceramics-vessels-tableware-porcelain/>)

Так само і традиційна циліндрична форма кувала для води піддана агресивній деформації. Його корпус розсічений діагональною лінією, що створює ефект нашарування площин. Форма фіксує момент деструкції. Це наратив про крихкість сучасного світу, де звичні побутові речі можуть втратити свою цілісність під тиском нових змістів. Замість традиційної історії про теплий домашній осередок, цей предмет розповідає про урбаністичну складність і фрагментарність.

Висновки. У результаті проведеного дослідження теоретично обґрунтовано механізми репрезентації деконструктивістського наративу в морфології сучасного предметного дизайну. Концептуалізовано поняття «нاراتиву» як фундаментальної структури змісту, що трансформує об'єкт із пасивного утилітарного предмета на активного учасника інтелектуальної дискусії. Встановлено, що в контексті деконструктивізму наратив функціонує через тріаду – персонаж (носії культурного коду) – сценарій (програмування емоційних станів) – контекст (історичні нашарування). Це дозволяє стверджувати, що форма предмета слідує не за функцією, а за інтелектуальним вимислом.

Виявлено низку дизайнерських прийомів, серед яких ключовими є радикальний зсув, фрагментація, розщеплення вздовж осей та використання ірраціональних кутів нахилу. Ці засоби спрямовані на створення візуального ефекту порушеної досконалості, де статика класичних архетипів замінюється динамічним напруженням та тектонічним парадоксом.

Проаналізовано стратегії деконструкції на прикладах робіт провідних дизайнерів. Доведено, що у роботах Г.Гребіна реалізується «критика ностальгії», де затишок 1970-х деконструється

через агресивну геометричну форму; у проектах Б.Бу втілюється наратив «організованого хаосу», що заперечує стабільність; у кераміці І. Андерсона акцентується естетика розлому, де момент деструкції стає головним сюжетом оповіді.

Визначено роль користувача як активного суб'єкта, чиє сприйняття об'єкта перетворюється на акт «прочитання» візуального тексту. Фрагментована форма та візуальна нестабільність створюю-

ють відчуття незавершеності, що спонукає глядача до інтелектуального «співавторства» – ментальної добудови цілісності об'єкта.

Таким чином, деконструктивізм у предметному дизайні постає як потужна інтелектуальна стратегія, що звільняє форму від диктату утилітарності, перетворюючи житлове середовище на простір активного спротиву стереотипам та безперервної смислової інтерпретації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бондаренко І., Бондаренко Б. Візуалізація нестабільності: дослідження деконструктивістських тенденцій у дизайні меблів (на прикладі об'єктів Брема Бу). Технології та суспільство: взаємодія, вплив, трансформація: зб. наук. пр. з матеріалами V Міжнар. наук. конф., м. Кропивницький, 12 груд. 2025 р. Вінниця : УКРЛОГОС Груп, 2025. С. 443–446. URL: <https://archives.mcnd.org.ua/index.php/conference-proceeding/issue/view/12.12.2025/73>. (дата звернення 02.04.2026 р.)
2. Barthes R. *Image music text* / trans. S. Heath. New York : Hill and Wang, 1977. 220 p.
3. Barthes R., Duisit L. An introduction to the structural analysis of narrative. *New Literary History*. 1975. Vol. 6, no. 2. P. 237–272. DOI: <https://doi.org/10.2307/468419> (дата звернення: 07.03.2026).
4. Chatman S. Towards a theory of narrative. *New Literary History*. 1975. Vol. 6, no. 2. P. 295–318. DOI: <https://doi.org/10.2307/468421> (дата звернення: 12.03.2026).
5. Etherington R. *Cozy furniture by Hannes Grebin*. Dezeen. 2009. Jan. 8. URL: <https://www.dezeen.com/2009/01/08/cozy-furniture-by-hannes-grebin/> (дата звернення: 15.03.2026).
6. Jo S., Lee K. Architecture as Narrative: On Bernard Franken's Ruminations on Characterization, Integration, and Imagination. *Journal of Asian Architecture and Building Engineering*. 2007. Vol. 6, no. 2. P. 213–220. <https://doi.org/10.3130/jaabe.6.213> (дата звернення: 10.03.2026).
7. Wigley M. The translation of architecture: The riddle of the resurrection. *Assemblage*. 1988. No. 8. P. 6–21. DOI: <https://doi.org/10.2307/3171012>. (дата звернення: 10.03.2026).
8. Wong N. Minimalist ceramics focused on deconstruction. *Design Milk*. 2015. July 15. URL: <https://design-milk.com/minimalist-ceramics-focused-deconstruction/> (дата звернення: 11.03.2026).

REFERENCES

1. Bondarenko, I., & Bondarenko, B. (2025). *Vizualizatsiia nestabilnosti: Doslidzhennia dekonstruktyvistskykh tendentsii u dyzaini mebliv (na prykladi ob'ektiv Brema Bu)* [Visualization of instability: A study of deconstructivist tendencies in furniture design (on the example of Bram Boo's objects)]. In *Tekhnolohii ta suspilstvo: vzaemodiia, vplyv, transformatsiia: Zbirnyk naukovykh prats z materialamy V Mizhnarodnoi naukovoii konferentsii* (pp. 443–446). UKRLOHOS Hrup. <https://archives.mcnd.org.ua/index.php/conference-proceeding/issue/view/12.12.2025/73> [in Ukrainian]
2. Barthes, R. (1977). *Image music text* (S. Heath, Trans.). Hill and Wang.
3. Barthes, R., & Duisit, L. (1975). An introduction to the structural analysis of narrative. *New Literary History*, 6(2), 237–272. <https://doi.org/10.2307/468419>
4. Chatman, S. (1975). Towards a theory of narrative. *New Literary History*, 6(2), 295–318. <https://doi.org/10.2307/468421>
5. Etherington, R. (2009, January 8). *Cozy furniture by Hannes Grebin*. Dezeen. <https://www.dezeen.com/2009/01/08/cozy-furniture-by-hannes-grebin/>
6. Jo, S., & Lee, K. (2007). Architecture as narrative: On Bernard Franken's ruminations on characterization, integration, and imagination. *Journal of Asian Architecture and Building Engineering*, 6(2), 213–220. <https://doi.org/10.3130/jaabe.6.213>
7. Wigley, M. (1988). The translation of architecture: The riddle of the resurrection. *Assemblage*, (8), 6–21. <https://doi.org/10.2307/3171012>
8. Wong, N. (2015, July 15). *Minimalist ceramics focused on deconstruction*. Design Milk. <https://design-milk.com/minimalist-ceramics-focused-deconstruction/>

Дата першого надходження статті до видання: 17.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 05.05.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 25.05.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

